

handlede Forhold, og at vi altsaa ikke kom ud af Afseet. Hvad Nanden i Fattiglovgivningen angaar, tror og haaber jeg, at dette Thing i sin Helhed vil være enig i, at det bør være en human Nand i Modsejning til den ub humane, der gaar gennem vor nuværende Fattiglovgivning. Endelig maa Soven være saa billig, som mulig i sin Udførelse. Jeg tror, at naar vi toge Sagen paa den Maade, at vi holdt saamange som muligt borte fra Fattigvæsenet, vilde dette blive billigere selv om man regner med alle de Summer, som gaa gaaen den frie Fattig-tasje og ydes paa forskjellige Maader. Enhver, der har været Sogneraadsformand, maa have gjort den Erfaring, at saa længe man kan holde en Person oppe ved at give ham en Understøttelse, f. Ex. en Husleiehjælp, gaar der ikke saa store Summer med. Men kommer han en Dag og siger: Nu er jeg helt sterdig, og han saa flyttes over paa Fattiggarden, saa løber det op til en stor Sum. Der ved er det netop at den store Fattigbyrde fremkommer. Jeg er overbevist om, at dersom vi gik videre med at hjælpe ad Frivillighedens Vej, vilde Fattigudgiften i det Hele blive betydelig formindsket.

Der er et andet Punkt med Hensyn til Udgifterne, som der maa tages Hensyn til. Det er den ubillige Fordeling mellem Kommunerne af Fattigbyrden, som nu finder Sted. Jeg vil i den Henseende særlig pøge paa de Kommuner, der ligger op ad en Kjøbstad, og hvor paa Grund af deres Veltaggenhed er kommen en stor Mængde Arbeidere fra Byerne, hvor de søge hen, saa længe de kunne tjene Noget, medens de bag efter ligger den anden Kommune til Byrde. Dette Forhold er ved at voxe flere af disse Kommuner fuldstændig, over Hovedet. Hvad skal de, der være i Veien for at bygge en Ordning paa Amtsraadsstredse eller større Kredse. Naar man hvert Aar faaer, hvormeget der i Gjennemsnit falder paa hver Kommune pr. Individ, og det da viste sig, at der var Kommuner, der svarede betydeligt over, hvad der kunde tilkomme dem efter Befolkningens Størrelse, kunde der tilbagebetales dem en Del, f. Ex. gennem Amtsrepartitionstonden eller paa anden Maade. Jeg tror, at det er et Spørgsmaal, som man ikke kan undgaa at tage fat paa, naar der skal gives en ny Lov, og rigtigt skal jeg ikke videre fordybe mig i Enkelt-hederne, da jeg i Hjør har udtalt mig meget udførligt derom. Der er dog et enkelt Punkt, jeg maa berøre. Et af de vigtigste Punkter i Lovforslaget er jo de Bestemmelsen af Forsørgelsesstedet. Jeg kan først for mit Bedkommende ikke opgive at holde paa Fødselskommunen som den

der maa vedblive at være Forsørgelses-kommune, og jeg kan ikke negte, at det gjorde mig noget ondt, at det ærede Medlem for Frederiksværk (Holch) i Dag i Grunden forlod mig i denne Henseende, idet han holdt stærkt paa de 5 Aar. Om han end ikke gif fuldstændig imod Fødselskommunen, saa var Retorten dog allerede floaet. Dersom man imidlertid kan komme tilbage til det Standpunkt, maa jeg være enig med de Medlemmer, der have udtalt, at et længere Aaremaal maa være det, vi maa søge hen til. Derfor er jeg ikke utilbøielig til at gaa, om ikke til 10 Aar, saa dog til en Forsøgelse af Aarantallet, der behøves til at erhverve Forsørgelsesret. I alt Fald skal jeg, dersom man vil blive staende ved de 5 Aar, henstille, om man ikke vil sige, at der skal 5 Aar til efter Fuldmyndighedsalderen. Det vil give en meget stor Forandring, thi som oftest er det saa, at en Ungkarl kan holde sig som Tjenestekar i en Kommune i den Tid, hvori han hører til den bedægelige Befolkning, men gifter han sig, kommer han maaft et Aars Tid efter i Trang. Jeg tror, at man kan sige, at den største Part af vore Arbeidere er gift og har fat Bo, inden den naaer Fuldmyndighedsalderen. Naar den Paagældende, altsaa efter den Tid skal opholde sig i 5 Aar i en Kommune, tror jeg, at Forholdet bliver et helt andet, og meget klarere i sin Udførelse overfor den Kommune, hvor han har Ophold, og jeg tror i det Hele taget, at det vilde hjælpe til større Klarhed, og at det vilde være til Forbedring, naar man gif til en saadan Bestemmelse. Med Hensyn til Børnenes Forsørgelse blev jeg en lille Smule bange i Gaar ved at høre det varme Foredrag af det ærede Medlem for Middelfart (H. Jensen), da han talte saa varmt for det System, man har i England til Opdragelse af Børn. Det glæder mig, at den ærede Minister allerede har taget fat paa det Spørgsmaal og i Grunden sagt, hvad der bør siges derom. Jeg vil kun tilføje, at det ærede Medlem skulde tage i Betænkning, hvilken Forskjel der er paa, at et Barn bliver opdraget i et Hjem og i en særdeles god Kaserne. Det være saa udmærket, som den vil, det bliver dog saaledes, at der tages for ensartet paa Børnene; de opdrages paa en Maade, hvorved Personligheden i Birkeligheden slaes ned, medens dette jo ikke sker, naar de opdrages i et Hjem. Jeg gaar ud fra, at dette Lovforslag vil føre til, at Sogneraadene ikke vælge et hvilket som helst Hjem, naar et Barn skal sættes ud, men ville vælge et godt Hjem, og naar det sker, vil Børnet faaer en saadan Kjærlighed til dette sit Hjem,